

حضرت فاطمه (س) در کلام حضرت علی (ع)

امام اول شیعیان حضرت علی (ع) درباره همسر بزرگوارش حضرت فاطمه زهرا (س) می فرمایند: من به فاطمه و پدرش مباحثات می کنم...

امام اول شیعیان حضرت علی (ع) درباره همسر بزرگوارش حضرت فاطمه زهرا (س) می فرمایند: من به فاطمه و پدرش مباحثات می کنم و آن گاه به رسول خدا افتخار می کنم در آن هنگام که فاطمه را به همسری من درآورد. به گزارش خبرگزاری مهر، افراد مختلف از زوایای متعددی درباره وجود مقدس ام الائمه حضرت فاطمه زهرا(س) سخنها گفته اند، اما بهترین طریق برای درک مقام والای آن حضرت، تعریف و توصیفی است که شوهرش بزرگوارش حضرت علی (ع) از ایشان نموده اند زیرا هر شوهری نسبت به افراد دیگر حتی پدر و مادر، همسرش را بهتر می شناسد و بر افکار و رفتار وعادتهای خوب یا بد او آشناتر است. بنابراین حضرت علی (ع) همسرش زهرا(ع) را کاملاً می شناسد و بهتر از دیگران می تواند او را تعریف و توصیف نمایند.

امیرالمومنین (ع) در آغاز زندگی زناشویی در پاسخ به سوال حضرت رسول که فرمودند: "همسرت را چگونه یافتی؟" حضرت زهرا را به عنوان بهترین همسری که با کمک او می توان خدا را اطاعت نمود، توصیف کردند. همچنین امیرالمومنین (ع) همیشه در زندگی زناشویی نهایت علاقه خود را به حضرت زهرا(ع) ابراز می داشتند و بدون اطلاع او کاری انجام نمی دادند و از مشورت و همفکری او بسیار مشغوف می شدند و حتی گاهی حضرت امیرالمومنین(ع) برای اثبات سخنان خود نزد دیگران به فرمایشهای حضرت زهرا(س) استدلال و استشهاد می فرمودند.

همچنین حضرت علی(ع) هرگز کار شاق و تعب انگیز خانه را به دخترپریغمبر(ع) و انمی گذاشتند و در مقابل، حضرت فاطمه (ع) نیز کارهای سخت و طاقت فرسای خانه از جمله دستاس گندم یا جوویخت نان را انجام می دادند و هیچ وقت از امیرالمومنین (ع) تقاضا و توقعی نداشتند و هیچ موقع چیزی از حضرت علی(ع) نخواستند اعم از اینکه حضرت بتواند حاضرکنند یا نتوانند.

شدت محبت حضرت امیر(ع) به حضرت فاطمه (س) به حدی بود که حتی در آخرین ساعتهای عمر حضرت زهرا(س) نیز مقام عرفان، نیکوکاری، تقوا و خوف از خدای آن حضرت را ستودند.

هنگامی که حضرت زهرا (س) در آخرین ساعتهای وداع به امیرالمومنین (ع) فرمودند: ای پسر عمو در طول زندگی هرگز به تو دروغ نگفتم، خیانت نکردم و هیچگاه با تو مخالفت ننمودم. امیر المومنین(ع) چون این سخنان ر شنیدند در پاسخ فرمودند: آری ای دختر پیامبر معا ذالله که تو خلافتی را مرتکب شده باشی. مرتبه خدانشاسی، نیکوکاری، تقوا و خداترسی تو بالاتر از آن است که با من مخالفت کرده باشی. جدایی از تو برایم مشکل است، ولی این کار چاره پذیر نیست.

میزان علاقه امیر المومنین(ع) به حضرت فاطمه(س) و اینکه فرموده اند هرگز فراق تو بر من محوشدنی و فراموش شدنی نیست می رساند که حضرت، چگونه شوهری برای ام الائمه بودند. يك جا می فرمایند: "هر کسی بمیرد. مدتی برای او عزاداری می کنند و سپس فراموش می شود، اما ای فاطمه عزیزم تو چنان در دل علی جا گرفته ای که هرگز فراموش نمی شوی. محبت تو در دل علی با شیر عجین شده و با جان به در رود"

و در جای دیگری می فرمایند: "من هرگز فاطمه را در طول مدت زندگی مشترک به غضب نیاوردم و هیچگاه مخالف میل او رفتار نکردم و دوستی مانند فاطمه برای من دیگر پیدا نخواهد شد.

باز هم می توان میزان علاقه حضرت به دختر پیامبر(ص) را در موقع تغسیل ایشان فهمید که چون دست امیر المومنین(ع) به بازوی حضرت فاطمه (ع) خورد مانند زن طفل از دست داده فریاد کشیدند. همان سرداری که سر عمروبن عبدود را جدا کردند و مرحب خیبری را کشتند، اینجا بی اختیار از فراق همسرمهربانش و داغ فراق و سنگینی مصیبت او آنچنان فریاد زدند که صدای ایشان سه خانه آن طرف تر رفت. در این باره آمده است که حضرت علی (ع) همه روزه به سراغ قبر حضرت زهرا(س) می رفتند و از او یاد می کردند و خود را بر روی خاکهای قبر او می افکندند.

امیر المومنین امام علی (ع) فرمودند: من به فاطمه و پدرش مباحثات می کنم و آن گاه به رسول خدا افتخار می کنم در آن هنگام که فاطمه را به همسری من درآورد.

وقتي رسول خدا(ص) پس از ازدواج از مولاي متقيان علي (ع)سوال مي كنند همسرت فاطمه را چگونه يافتي؟ حضرت علي (ع)پاسخ مي دهند: ياور خوبي در اطاعت كردن از خداست.

ودر جايي ديگر حضرت مي فرمايند: من همسر بتولم همان كه سرور زنان جهانيان است، فاطمه با تقواي پاكيژه تزكيه گشته فرمانبردار نيكوكار هئائيت شده، محبوب حبيب خدا و بهترين دختران و سلاله او و ريحانه رسول خدا كه دو سبط او بهترين سبطها و دو فرزند من بهترين فرزندانند. همسر من بهترين زنان امت است.

بي شك حسن وحسين دو سبط اين امت هستند وآن دو براي محمد همانند جايگاه دو چشم براي سر مي باشند و اما من همانند جايگاه دست براي بدنم و اما فاطمه همانند قلب براي تن است.

1- بحارالانوار، ج 43، ص 59

2- معاني الاخبار، ص 58

3- بحارالانوار، ج 43، ص 143